

Public

APROBAT

la ședința Consiliului de administrație
BC „EuroCreditBank” S.A.
proces-verbal nr.16
din 27.12.2019

POLITICA contabilă conform SIRF a BC”EuroCreditBank” SA pentru anul 2020

COORDONAT

la ședința Comitetului de conducere
al BC „EuroCreditBank” SA
proces-verbal nr.83
din 20.12.2019

CAPITOLUL 1. DISPOZIȚII GENERALE.

1.1. PREVEDERI GENERALE

- 1.1.1. Politica de contabilitate în cadrul BC "EuroCreditBank" SA (în continuare Bancă) reglementează convențiile și principiile fundamentale de evidență contabilă, metodele și regulile acceptate și aplicate în anul financiar la reflectarea activelor, pasivelor, veniturilor și cheltuiurilor, precum și dezvoltarea criteriilor de recunoaștere și evaluare a stocurilor și elementelor din situațiile financiare. Politica de contabilitate se extinde asupra tuturor subunităților structurale ale Băncii.
- 1.1.2. Scopul Politicii de contabilitate adoptate rezidă în asigurarea tuturor utilizatorilor de rapoarte financiare cu informații credibile și relevante privind situația patrimonială, financiară a Băncii și rezultatele activității acesteia, necesare pentru analiza datelor și luarea deciziilor economice de către utilizatorii situațiilor financiare.
- 1.1.3. Politica de contabilitate a BC „EuroCreditBank” SA (în continuare Bancă) este elaborată în conformitate cu:
- a) Standardele Internaționale de Raportare Financiară (SIRF), aprobate de Consiliul pentru Standarde Internaționale de Contabilitate (IASB), ce conțin Standarde Internaționale de Raportare Financiară, Standarde Internaționale de Contabilitate și Interpretări elaborate de Comitetul pentru Interpretarea Standardelor Internaționale de Raportare Financiară (IFRIC) sau de către fostul Comitet Permanent pentru Interpretări (SIC);
 - b) Legea contabilității și raportării financiare nr.287 din 15.12.2017.
- 1.1.4. Evidența contabilă în Bancă se ține în conformitate cu actele normative interne și în corespundere cu Planul de conturi evidenței contabile în băncile licențiate din Republica Moldova din 26.03.1997.

1.2. CONVENȚIILE FUNDAMENTALE ȘI PRINCIPII

- 1.2.1. Banca întocmește și prezintă situațiile financiare în conformitate cu procedurile contabile acceptate în practica internațională (Standardele Internaționale de Raportare Financiară), emise de Consiliul pentru Standarde Internaționale de Contabilitate. Banca întocmește aceste situații financiare distincte în baza cerințelor acționarilor și a Comitetului de conducere al Băncii.
- 1.2.2. Politica contabilă este elaborată în corespundere cu convențiile fundamentale ale contabilității:
- **continuitatea activității**, potrivit căreia se presupune că Banca își continuă în mod normal activitatea într-un viitor previzibil și suficient pentru a utiliza resursele existente în scopul atingerii obiectivelor sale;
 - **permanența metodelor de contabilitate**, care conduce la continuitatea aplicării regulilor și normelor privind evaluarea, înregistrarea în evidența contabilă și prezentarea elementelor patrimoniale și a rezultatelor, asigurând comparabilitatea în timp a informațiilor contabile;
 - **specializarea exercițiilor**, veniturile și cheltuielile se constată în perioada în care s-au produs.
 - **principiul contabilității de angajamente**, care presupune recunoașterea tranzacțiilor și evenimentelor atunci când apar (nu pe măsura ce numerarul sau echivalentele de numerar sunt încasate sau plătite), înregistrarea în evidența contabilă și raportarea în situațiile financiare la perioadele la care se referă;
 - **principiul necompensării**, potrivit căruia elementele de activ și de pasiv trebuie să fie evaluate și înregistrate în evidența contabilă separat, nefiind admisă compensarea între posturile de activ și cele de pasiv ale bilanțului, precum și între veniturile și cheltuielile din contul de profit și pierderi;
 - **prudența**, potrivit căruia nu este admisă supraevaluarea elementelor de activ și a veniturilor, respectiv supraevaluarea datoriilor și cheltuielilor, ținând cont de deprecierile, riscurile și pierderile posibile generate de desfășurarea activității exercițiului financiar curent sau anterior;
 - **principiul agregării**, conform căreia Banca prezintă rapoartele financiare cu delimitarea claselor de elemente similare (activ și pasiv), indiferent de conținutul său economic și de evoluția previzibilă a pieței.
 - **prevalenței economicului asupra juridicului**, potrivit căruia tranzacțiile și evenimentele se prezintă în conformitate cu conținutul și realitatea economică și nu numai cu forma lor juridică.

1.2.3. În cazul lipsei unui Standard sau a unei Interpretări cu privire la o tranzacție specifică, conducerea Băncii va aplica raționamentul profesional în elaborarea și aplicarea politicilor contabile, care ar rezulta în prezentarea unor informații relevante și credibile. La utilizarea raționamentului profesional conducerea Băncii va lua în considerare, în conformitate cu cerințele paragrafului 11 al SIC 8 Politici contabile, modificări în estimările contabile și erori, definițiile, criteriile de recunoaștere și conceptele de evaluare a activelor, datoriilor, veniturilor și cheltuielilor stipulate pentru întocmirea situațiilor financiare.

1.2.4. Componenta situațiilor financiare

1. Situațiile financiare anuale sunt întocmite consecutiv și cuprind o perioadă de raportare de un an financiar de la 01 ianuarie - 31 decembrie.
2. Banca întocmește un set complet de situații financiare, care include:
 - a) o situație a poziției financiare la finalul perioadei (bilanțul contabil);
 - b) o singură situație a rezultatului global pe perioadă (contul de profit și pierdere);
 - c) o situație a modificărilor din capitalurile proprii pe perioadă;
 - d) o situație a fluxurilor de trezorerie pe perioadă (fluxul mijloacelor bănești);
 - e) note cuprinzând un rezumat al politicilor contabile semnificative și alte note explicative.
 Pentru situațiile primare expuse în pct.a-d) și notele explicative Banca prezintă informații comparative pentru exercițiul financiar precedent.
3. Înregistrările contabile sunt ținute în lei moldovenești și rapoartele financiare sunt prezentate în lei moldovenești.
4. Utilizatorii situațiilor financiare sunt:
 - acționarii Băncii;
 - membrii Consiliului de administrație;
 - managerii și salariații;
 - Banca Națională a Moldovei;
 - auditul extern;
 - publicul, clienții, furnizorii, investitorii și creditorii.

1.2.5. Responsabilitatea pentru întocmirea situațiilor financiare

Responsabilitatea pentru ținerea contabilității și raportarea financiară revine Comitetului de conducere al Băncii.

La perfectarea situațiilor financiare participă subdiviziunile Băncii, care la solicitarea Direcției Contabilitate, prezintă informația necesară.

Situațiile financiare trimestriale și anuale sunt vizate de conducătorii subdiviziunilor Băncii, care participă la întocmirea acestora.

1.2.6. Cerințe generale aferente elementelor situațiilor financiare

Compensarea elementelor aferente situațiilor financiare

Activele și datoriile nu vor fi compensate, cu excepția cazului în care compensarea este cerută sau permisă de un Standard sau o Interpretare.

Veniturile și cheltuielile pot fi compensate numai și numai când:

- un Standard sau o Interpretare permit asemenea compensare, sau
- profiturile și pierderile apar dintr-un grup de tranzacții similare și nu sunt semnificative.

Un **activ financiar** și o **datorie financiară** pot fi compensate, iar valoarea netă va fi prezentată în bilanț atunci, și numai atunci când Banca în mod curent are dreptul legal de a compensa valorile recunoscute, și intenționează fie să le deconteze pe o bază netă, fie să realizeze activul și să stingă obligația simultan.

La contabilizarea unui transfer al unui activ financiar care nu este de recunoscut, Banca nu va compensa activul transferat și datoria asociată cu acesta.

1.2.7. Procedeele de evidență reflectate în situațiile financiare ale Băncii, precum și corectitudinea aplicării SIRF, se supun unui audit extern. Rezultatele auditului extern se aduc la cunoștința Adunării generale a acționarilor, Consiliului de administrație și BNM în conformitate cu prevederile legislației în vigoare.

CAPITOLUL 2. PRINCIPALELE DOMENII ALE POLITICI DE CONTABILITATE

2.1 NUMERAR ȘI ECHIVALENȚE DE NUMERAR

2.1.1. În general, toate pozițiile de numerar și echivalentele de numerar apar la valoarea nominală.

- 2.1.2. **Numerarul** cuprinde disponibilul în casierieși plasamentele pe termen scurt la BNM și alte bănci.
- 2.1.3. **Echivalențele de numerar** sunt investiții financiare pe termen scurt (până la 91 zile) foarte lichide, care sunt ușor convertibile în sume cunoscute de numerar și care sunt supuse unui risc nesemnificativ de schimbare a valorii.
- 2.1.4. Banca prezintă componentele de numerar și echivalențele de numerar și prezintă o reconciliere a valorilor din situația fluxurilor sale de trezorerie cu elementele echivalente raportate în situația poziției financiare.
- 2.1.5. Banca prezintă valoarea soldurilor semnificative de numerar și de echivalente de numerar deținute de Banca și a căror utilizare este restricționatăde către Banca, împreună cu un comentariu al conducerii.

2.2 CLASIFICAREA ȘI EVALUAREA INSTRUMENTELOR FINANCIARE ÎN CONFORMITATE CU IFRS 9 "INSTRUMENTE FINANCIARE"

2.2.1. Notiuni

- a) Instrument financiar:** Orice contract care crește activele financiare al unei entități și datoriile financiare sau un instrument de capitaluri proprii al unei alte entități.
- b) Active financiare:** Un activ financiar este orice activ care reprezintă:
- numerar;
 - un instrument de capitaluri proprii al unei alte entități;
 - drept contractual pentru încasare de numerar sau un alt activ financiar de la o altă entitate, fie pentru schimbarea unor active financiare sau datorii financiare cu o altă entitate în condiții care sunt favorabile entității.
 - un contract care va fi sau poate fi decontat în propriile instrumente de capitaluri proprii entității;
- În categoria instrumentelor financiare se includ numerarul, echivalentele de numerar, rezervele minime obligatorii, acțiunile, obligațiunile, VMS, Certificate emise de BNM, credite, interese de participare.
- Conform IFRS 9 toate activele financiare din portofoliul Băncii sunt clasificate în următoarele trei categorii:
- cele care urmează să fie evaluate ulterior la cost amortizat pentru credite și creanțe;
 - cele care urmează să fie evaluate ulterior la valoarea justă prin alte elemente ale rezultatului global ("**VJAEG**");
 - cele care urmează să fie evaluate ulterior la valoarea justă prin profit sau pierdere ("**VJPP**");
- În conformitate cu cerințele stabilite în IFRS 9, un activ financiar trebuie clasificat pe baza:
- modelului de afaceri Băncii pentru gestionarea activelor financiare (Testul Business Model");
 - caracteristicile fluxului de numerar contractual al activului financiar (Testul SPPI).
- c) Testul modelului de afaceri** - obiectivul modelului de afaceri al Băncii este de a păstra activul financiar pentru a colecta fluxurile de numerar contractuale (mai degrabă decât să-și vândă instrumentul înainte de scadența contractuală pentru a realiza ajustări la valoarea sa justă).
- d) Testul fluxului de numerar** - termenii contractuali ai activelor financiare sporesc la date specificate fluxurile de numerar care sunt exclusiv plăți de rambursare a principalului și dobânzii aferente principalului nerambursat.

Banka la fiecare perioadă de raportare va reevalua modelele sale de afaceri pentru a determina dacă modelele de afaceri s-au modificat în comparație cu perioadele precedente.

a. Modelul de afaceri, deținut pentru colectare a fluxurilor de numerar (Hold to collect)

În cazul în care instrumentele financiare sunt deținute de Bancă în cadrul unui model de afaceri, al cărei obiectiv este deținerea pentru colectarea fluxurilor de numerar contractuale, acestea sunt clasificate în modelul de afaceri "Hold to collect".

b. Modelul de afaceri, deținut pentru colectarea fluxurilor de numerar și vânzare (Hold to collect and sell)

Instrumentele financiare care sunt deținute în cadrul unui model de afaceri, al cărei obiectiv este atins prin colectare contractuală de fluxuri de numerar și tranzacționare, sunt clasificate în modelul de afaceri „Hold to collect and sell". Următoarele activități sunt coerente cu modelul de afaceri "Hold to collect and sell":

- administrarea de zi cu zi a lichidităților;
- menținerea unui interes în obținerea dobânzii;

- combinarea maturității activelor financiare cu maturitatea datoriilor financiare ce au finanțat acele active.

e) Modelele de afaceri care rezulta în evaluarea activelor financiare sunt următoarele:

- un portofoliu de active financiare, a căror performanță este gestionată cu scopul încasării fluxurilor de numerar din vânzarea activelor. Deciziile sunt luate în baza valorilor juste ale activelor, și activele sunt gestionate pentru a realiza aceste valori juste. În acest caz, obiectivul va conduce la cumpărarea și vânzarea activă – model speculativ.
- un portofoliu de active financiare care este administrat și a cărui performanță este evaluată în baza valorii juste. Scopul principal **este valabilitatea informației privind valoarea justă și că informațiile sunt folosite pentru evaluarea performanțelor activelor și a luare de decizii – model conservativ.**
- un portofoliu de active financiare care îndeplinește definiția deținute pentru vânzare. Colectarea fluxurilor de numerar contractual este doar incidental pentru atingerea obiectivului modelului de afaceri – model mixt. Modelul mixt nu poate fi aplicat asupra capitalului propriu (acțiuni).

2.2.2 Clasificarea activelor financiare

Clasificarea la cost amortizat

Un activ financiar trebuie evaluat de către Bancă la cost amortizat doar dacă sunt îndeplinite ambele condiții:

- Activele financiare sunt deținute în cadrul unui model de afaceri, al cărui obiectiv este de a deține aceste active financiare pentru colectarea fluxurilor de trezorerie contractuale;
 - termenii contractuali ai activului financiar dau naștere, la anumite date, la fluxuri de trezorerie care sunt exclusiv **plăți ale principalului și ale dobânzilor („SPPI test„)** pe soldul restant al principalului datorat;
- Clasificarea la valoarea justă prin alte elemente ale rezultatului global („VJAEG „)**

Un activ financiar trebuie evaluat de către Bancă la **VJAEG** numai dacă sunt îndeplinite următoarele condiții, cu excepția cazului în care este evaluat inițial la **VJPP**:

- Activele financiare sunt deținute în cadrul unui model de afaceri al cărui obiectiv este atât prin colectarea fluxurilor de trezorerie cât și prin vânzarea acestor active financiare;
- termenii contractuali ai activului financiar dau naștere, la anumite date, la fluxuri de trezorerie care sunt exclusiv plăți ale principalului și ale dobânzii aferente valorii principalului datorat.

Clasificarea la valoarea justă prin profit și pierdere („VJPP”)

Orice activ financiar:

- care nu îndeplinește testul caracteristicilor fluxului de numerar contractual stabilit în IFRS 9 (testul SPPI) și,
- nu se califică pentru măsurarea la cost amortizat sau **VJAEG** conform paragrafelor de mai sus,

este evaluat de către Bancă, la data recunoașterii inițiale la **VJPP** (cu excepția cazului în care este o investiție într-un instrument de capital propriu evaluat la **VJAEG**).

Un activ financiar poate fi considerat ca fiind **deținut pentru tranzacționare** dacă:

- Este achiziționat în principal în scopul vânzării sale pe termen scurt;
- La recunoașterea inițială face parte dintr-un portofoliu de instrumente financiare distincte, care sunt administrate împreună și pentru care există dovezi de obținere profit pe termen scurt;
- Este un instrument derivat (cu excepția unui instrument derivat, care este un contract de garanție financiară sau un instrument de acoperire și de acoperire eficient).

Instrumente de capital propriu

Investițiile în instrumente de capitaluri proprii (acțiuni) sunt întotdeauna evaluate la valoarea justă .

Cu toate acestea, conducerea poate face o alegere irevocabilă pentru a prezenta modificările valorii juste în alte elemente ale rezultatului global, cu condiția că instrumentul să nu fie ținut pentru tranzacționare.

În cazul în care instrumentul de capitaluri proprii este deținut pentru tranzacționare, modificările valorii juste sunt prezentate în profit sau pierdere.

Desemnarea la VJPP

Un activ financiar dacă îndeplinește condițiile să fie evaluat la AC sau **VJAEG**, poate fi desemnat irevocabil de către Bancă la evaluarea inițială la **VJPP**, utilizând opțiunea valorii juste ("FVO"), dacă aceasta elimină sau reduce în mod semnificativ o eroare contabilă care ar fi avut loc, dacă activul financiar ar fi fost măsurat la sau respectiv la **VJAEG**.

2.2.3. Testarea caracteristicilor contractuale ale fluxului de trezorerie

Fluxuri de trezorerie contractuale

Evaluarea termenilor contractuali cuprinde cea de-a doua condiție pentru clasificarea unui activ financiar în categoriile la cost amortizat sau **VJAEG**, denumită "test SPPI".

În special, pentru un activ financiar care reprezintă un titlu de datorie sau un împrumut care trebuie evaluat la cost amortizat sau **VJAEG**, termenii contractuali ai acestuia trebuie să genereze fluxuri de numerar care reprezintă plăți de principal și dobânzi din suma soldului restant.

Principal și dobânzi

În scopul aplicării testului SPPI, principalul este considerat ca fiind valoarea justă a activului financiar la recunoașterea inițială.

Cu toate acestea, suma principalului se poate schimba pe întreaga durată de viață a activului financiar (de exemplu, dacă există rambursări ale principalului). Dobânda compensează aprecierea valorii în timp a banilor, a riscului de credit asociat cu suma principalului restant într-o anumită perioadă de timp și pentru alte riscuri și costuri de creditare de bază, precum și o marjă de profit.

2.2.4. Reclasificarea

Reclasificarea activelor financiare

Banca reclasifică activele financiare dacă și numai dacă își modifică modelul de afacere pentru gestionarea acestor active financiare. În general, o schimbare a modelului de afacere apare atunci când Banca începe sau încetează să mai efectueze o activitate cu impact semnificativ pentru operațiunile sale; de exemplu, atunci când o linie de afaceri este achiziționată, eliminată sau terminată.

Modificările ulterioare în intențiile Băncii față de anumite active financiare, sau dispariția temporară a unor piețe de tranzacționare sau transferul unor active financiare între componentele Băncii, nu sunt considerate de către Bancă modificări în modelul de afaceri.

Reclasificarea este aplicată prospectiv de la data reclasificării, care este definită ca prima zi a primei perioade de raportare ca urmare a modificării modelului de afaceri, prin urmare câștigurile, pierderile recunoscute anterior, inclusiv câștigurile sau pierderile din depreciere sau dobânzile, nu sunt retratate.

Reclasificarea de la cost amortizat la **VJPP** și la **VJAEG**

În cazul în care activul financiar este reclasificat din categoria de evaluare la costul amortizat:

- în categoria de evaluare la valoarea justă prin profit sau pierdere, valoarea justă a acestuia este evaluată la data reclasificării. Orice câștig sau pierdere care rezultă din diferența dintre costul amortizat anterior a activului financiar și valoarea justă este recunoscut(ă) **în profit sau pierdere**.
- în categoria de evaluare la valoarea justă prin alte elemente ale rezultatului global, valoarea justă a acestuia este evaluată la data reclasificării. Orice câștig sau pierdere care rezultă din diferența dintre costul amortizat anterior al activului financiar și valoarea justă este recunoscut(ă) **în profit sau pierdere**. Rata dobânzii efective și evaluarea pierderilor din credit preconizate nu sunt ajustate ca urmare a reclasificării

Reclasificarea de la **VJPP** la cost amortizat și la **VJAEG**

În cazul în care activul financiar este reclasificat din categoria de evaluare la **valoarea justă prin profit sau pierdere**:

- În categoria la **costul amortizat**, valoarea justă a acestuia la data reclasificării devine noua sa valoare contabilă brută.
- în categoria de evaluare la **valoarea justă prin alte elemente ale rezultatului global**, activul financiar continuă să fie evaluat la valoarea justă.

Reclasificarea de la **VJAEG** la cost amortizat și la **VJPP**

În cazul în care activul financiar este reclasificat din categoria de evaluare la **valoarea justă prin alte elemente ale rezultatului global**:

- în categoria de evaluare la **costul amortizat**, activul financiar este reclasificat la valoarea sa justă la data reclasificării.

Cu toate acestea, câștigul sau pierderea cumulat (ă) recunoscut(ă) **anterior în alte elemente ale rezultatului global** este eliminat(ă) din capitalurile proprii și ajustat(ă) conform valorii juste a activului financiar la data reclasificării.

Prin urmare, activul financiar este evaluat la data reclasificării ca și cum ar fi fost evaluat întotdeauna la costul amortizat.

Această ajustare afectează alte elemente ale rezultatului global, **dar nu afectează profitul sau pierderea** și, prin urmare, **nu reprezintă o ajustare din reclasificare**. Rata dobânzii efective și evaluarea pierderilor din credit preconizate nu sunt ajustate ca urmare a reclasificării.

- în categoria de evaluare la **valoarea justă prin profit sau pierdere**, activul financiar continuă să fie evaluat la valoarea justă. Câștigul sau pierderea cumulat (ă) recunoscut(ă) anterior în alte elemente ale rezultatului global **este reclasificat(ă) din categoria capitalurilor proprii în categoria profit sau pierdere** ca ajustare din reclasificare la data reclasificării.

IFRS 9 nu permite reclasificarea activelor financiare:

- pentru investițiile în capitaluri proprii măsurate la **VJAEG**;
- în cazul în care opțiunea valorii juste a fost exercitată;

2.2.5. Evaluarea activelor financiare

Evaluarea activelor financiare la recunoașterea inițială

Toate activele financiare sunt recunoscute inițial de Bancă **la valoarea justă plus sau minus** în cazul unui activ financiar sau al unei datorii financiare care nu este clasificat la **VJPP**, **costurile tranzacției** care sunt direct atribuite achiziției sau emisiunii activului financiar sau datoriei financiare.

Pentru titlurile de datorie care sunt evaluate după recunoașterea inițială la cost amortizat sau **VJAEG**, costurile tranzacției sunt incluse în calculul ratei efective a dobânzii, fiind amortizate prin profit sau pierdere pe durata instrumentului.

Pentru activele financiare clasificate la **VJPP**, costurile tranzacției sunt recunoscute în profit sau pierdere imediat după recunoașterea inițială.

Costurile de tranzacționare includ comisioanele, inclusiv comisioanele angajaților care acționează ca agenți de vânzare, consilierii, brokerii și distribuitorii, cotizațiile din partea agenților de reglementare și schimburile de valori și transferul impozitelor și taxelor. Cu toate acestea, primele sau reducerile datorate, costurile de finanțare, costurile administrative interne și costurile de deținere nu reprezintă costuri de tranzacție.

2.2.6. Evaluarea ulterioară

Clasificarea activelor financiare determină modul în care acestea sunt evaluate ulterior.

Active financiare la cost amortizat

Amortizarea costului de evaluare necesită aplicarea metodei dobânzii efective în cazul în care veniturile / cheltuielile cu dobânzile sunt alocate în perioada relevantă prin aplicarea "ratei efective a dobânzii" la valoarea contabilă a activului.

Costul amortizat al unui activ financiar este definit ca soldul la care activul financiar este evaluat la recunoașterea inițială minus rambursările principale plus sau minus amortizarea cumulată, utilizând metoda dobânzii efective a oricărei diferențe între această sumă inițială și valoarea scadenței și, ajustat pentru orice indemnizație de pierdere.

Active financiare la valoarea justă prin profit sau pierdere (VJPP)

Activele financiare clasificate la **VJPP** sunt evaluate la valoarea justă. Toate câștigurile și pierderile care apar ca urmare a modificărilor valorii juste sunt recunoscute în profit sau pierdere, cu excepția instrumentelor de acoperire care sunt desemnate în anumite relații de acoperire împotriva riscurilor (de exemplu, acoperirea fluxurilor de trezorerie sau acoperirea unei investiții nete într-o operațiune din străinătate).

Valoarea justă prin alte elemente ale rezultatului global (VJAEG)

Pentru titlurile de datorie evaluate la **VJAEG**, modificările valorii juste sunt recunoscute de către Bancă în alte elemente ale rezultatului global, cu excepția:

- Dobânzi calculate;
- Câștiguri sau pierderi din diferențe de curs valutar;
- Câștiguri sau pierderi din depreciere.

Instrumente de capitaluri proprii

Dacă alegerea irevocabilă pentru clasificarea instrumentelor de capitaluri proprii la **VJAEG** este efectuată de către Bancă, numai venitul din dividende care nu reprezintă în mod clar o recuperare ca parte a costului investiției este recunoscut în profit sau pierdere, toate celelalte câștiguri și pierderi vor fi recunoscute în alte elemente ale rezultatului global.

Aceste câștiguri și pierderi rămân permanent în capitalurile proprii și nu sunt reclasificate ulterior în profit sau pierdere, chiar și după de-recunoaștere.

Măsurarea pierderilor din depreciere

Măsurarea pierderilor din depreciere este aceeași, indiferent dacă instrumentul de datorie este evaluat la cost amortizat sau la **VJAEG**.

Pentru activele financiare măsurate:

- la cost amortizat, pierderea din depreciere reduce valoarea contabilă brută a activului.
- la **VJAEG**, pierdere din depreciere nu este dedusă din valoarea contabilă brută, deoarece activul financiar este evaluat de Bancă la valoarea justă.

Pentru ambele active financiare la și VJAEG, pierderea din depreciere este recunoscută în profit sau pierdere, în timp ce modificările valorii juste a activelor financiare clasificate la VJAEG sunt recunoscute în alte elemente ale rezultatului global.

2.2.7. Prezentare generală a noului model de depreciere

IFRS 9 stabilește un nou model de depreciere în trei etape, bazat pe existența unor creșteri semnificative a riscului de credit al unui activ financiar de la recunoașterea sa inițială. Aceste trei etape determină apoi valoarea pierderii din depreciere care urmează să fie recunoscută ca pierderi preconizate de credit (PPC) la fiecare dată de raportare:

- Etapa 1: **Riscul de credit nu a crescut semnificativ** la/de la recunoașterea inițială a instrumentului – Banca recunoaște PPC pentru o perioadă 12 luni, iar veniturile din dobânzi se vor calcula la soldul contabil brut;

- Etapa 2: **Riscul de credit a crescut semnificativ** de la recunoașterea inițială a instrumentului – Banca recunoaște PPC pe toată durata de viață, iar veniturile din dobânzi se vor calcula la soldul contabil brut;
- Etapa 3: **Activul financiar este semnificativ depreciat** – Banca recunoaște PPC pe toată durata de viață, iar veniturile din dobânzi se vor calcula la soldul contabil net (valoarea contabilă minus pierderea din depreciere).

Recunoașterea pierderilor din depreciere (și a veniturilor din dobânzi) este rezumată mai jos:

Etapa	1	2	3
Recunoașterea pierderilor din depreciere	Pierderi preconizate de credit pe perioada de 12 luni	Pierderi preconizate de credit pe toată durata de viață	
Recunoașterea veniturilor din dobânzi	Calcularea dobânzii efective la soldul contabil brut		Calcularea dobânzii efective la soldul contabil net

Sumar

Următorul tabel prezintă principiile generale adoptate de Bancă pentru evaluarea activelor financiare pe categorii de clasificare:

	Cost amortizat	VJAEG	VJAEG	VJPP
		Instrumente de datorii	Instrumente de capital propriu	
Dobânzi/ dividende	Profit si pierdere	Profit si pierdere	Profit si pierdere	Profit si pierdere
Pierderi din depreciere	Profit si pierdere	Profit si pierdere	-	-
Reevaluarea valutei străine	Profit si pierdere	Profit si pierdere	Profit si pierdere	Profit si pierdere
Modificări în valoarea justă	-	Alte elemente ale rezultatului global	Alte elemente ale rezultatului global	Profit si pierdere
Reciclare	-	Permis	Interzis	-

2.3 CREDITELE, CREAŢE ŞI VALORI MOBILIARE

2.

2.2.

2.3.1 Creditele și creanțele sunt active financiare nederivate cu plăți fixe sau determinabile și care nu sunt cotate pe o piață activă.

2.3.2 Costul amortizat al unui activ financiar sau al unei datorii financiare este valoarea la care activul financiar sau datoria financiară este evaluat(ă) la recunoașterea inițială minus rambursările de principal, plus sau minus amortizarea cumulată utilizând metoda dobânzii efective pentru fiecare diferență dintre valoarea inițială și valoarea la scadență, și minus orice reducere (directă sau prin utilizarea unui cont de provizion) pentru depreciere sau imposibilitatea de recuperare.

2.3.3 Metoda dobânzii efective este o metodă de calcul al costului amortizat al unui activ financiar sau al unei datorii financiare (sau al unui grup de active financiare sau datorii financiare) și de alocare a profitului din dobânzi sau a cheltuielilor cu dobânzile în perioada relevantă.

2.3.4 Rata efectivă a dobânzii reprezintă rata care actualizează exact plățile și încasările viitoare în numerar pe durata de viață preconizată a instrumentului financiar sau, acolo unde este cazul, pe o durată mai scurtă, la valoarea contabilă netă a activului financiar sau a datoriei financiare. La calcularea ratei dobânzii efective, Banca estimează fluxurile de trezorerie luând în considerare toate condițiile contractuale ale instrumentului financiar (spre exemplu, plata în avans), dar nu se iau în calcul pierderile viitoare din creditare. Calculul include toate comisioanele și punctele plătite sau încasate de părțile participante la contract care fac parte integrantă din rata dobânzii efective, costurile de tranzacție și toate celelalte prime și reduceri.

2.3.5 Recunoaștere și derecunoaștere

Banca recunoaște un activ financiar în situația poziției sale financiare atunci când, și numai atunci când Banca devine o parte a prevederilor contractuale ale instrumentului.

Banca derecunoaște un activ financiar atunci, și doar atunci, când:

- a) drepturile contractuale asupra fluxurilor de trezorerie care decurg din activul financiar expiră;
- b) transferă activul financiar
 - transferă drepturile contractuale de a primi fluxurile de trezorerie din activul financiar; fie
 - păstrează drepturile contractuale de a primi fluxurile de trezorerie din activul financiar, dar își asumă o obligație contractuală de a plăti fluxurile de trezorerie unuia sau mai multor destinatari.

Atunci când Banca transferă un activ financiar, ea evaluează măsura în care păstrează riscurile și beneficiile aferente dreptului de proprietate asupra activului financiar. În acest caz:

- a) dacă Banca transferă marea majoritate a riscurilor și beneficiilor aferente dreptului de proprietate asupra activului financiar, Banca derecunoaște activul financiar și recunoaște separat, ca active sau datorii, orice drepturi și obligații create sau păstrate în cadrul transferului.
- b) dacă Banca păstrează marea majoritate a riscurilor și beneficiilor aferente dreptului de proprietate asupra activului financiar, Banca recunoaște activul financiar.
- c) dacă Banca nici nu transferă, nici nu păstrează marea majoritate a riscurilor și beneficiilor aferente dreptului de proprietate asupra activului financiar, Banca determină dacă a păstrat controlul asupra activului financiar. În acest caz:
 - dacă Banca nu a păstrat controlul, ea derecunoaște activul financiar și recunoaște separat ca active sau datorii orice drepturi și obligații create sau păstrate în cadrul transferului.
 - dacă Banca a păstrat controlul, ea continuă să recunoască activul financiar în măsura continuării implicării sale în activul financiar.

2.3.6 Evaluarea inițială a activelor financiare

2.2.6.1. Inițial creditele sunt recunoscute la cost, acesta fiind egal cu valoarea justă a creditului la momentul recunoașterii. Valoarea justă este egală cu fluxurile de numerar contractuale, inclusiv dobânzile și comisioanele aferente, ajustate cu rata de actualizare care reprezintă rata dobânzii de piață pentru credite similare.

2.2.6.2. În circumstanțele în care rata dobânzii stipulată în contractul de credit nu diferă cu mai mult de 5% puncte procentuale de rata dobânzii medie la creditele similare acordate de Bancă, se va considera că valoarea justă a creditului este apropiată de valoarea contractuală a lui minus comisionul de acordare și alte comisioane aferente.

2.2.6.3. În circumstanțele în care rata dobânzii stipulată în contractul de credit diferă cu mai mult de 5% puncte procentuale de rata dobânzii medie la creditele similare acordate de Bancă, se calculează valoarea justă a fluxurilor de numerar. Deoarece în condiții normale Banca nu oferă frecvent astfel de credite persoanelor neafiliate, înregistrarea diferenței dintre valoarea justă și valoarea contractuală a creditului se va efectua doar în cazul în care diferența dintre aceste două va depăși 2% din portofoliul de credit al Băncii. În caz contrar, creditul se înregistrează la valoarea lui contractuală minus comisioanele aferente.

2.2.6.4. Pentru creditele acordate personalului în cazul în care rata dobânzii stipulată în contractul de credit diferă cu mai mult de 5% puncte procentuale de rata dobânzii medie la creditele similare acordate de Bancă, creditul va fi recunoscut la valoarea lui justă, diferența fiind recunoscută ca discount la credit și recunoscută imediat ca cheltuială.

2.3.7 Evaluarea ulterioară a activelor financiare

Ulterior recunoașterii, creditele vor fi evaluate la costul amortizat minus provizioane pentru deprecierea creditelor. Comisioanele, discounturile și primele se trec la venituri sau cheltuieli conform graficului de amortizare calculat la recunoașterea creditului utilizând metoda dobânzii efective.

2.3.8 Deprecierea creditelor

Deprecierea creditelor se va efectua după modelul descris anterior la pct. 2.2.7. și Metodologia internă privind deprecierea Activelor financiare.

2.3.9 Reluarea pierderii din depreciere

În cazul în care, într-o perioadă ulterioară, valoarea pierderii aferente din depreciere scade, iar descreșterea poate fi corelată obiectiv cu un eveniment ce apare după ce a fost recunoscută deprecierea (cum ar fi o îmbunătățire a ratingului de credit al debitorului), pierderea din depreciere recunoscută anterior se reia prin ajustarea unui cont de provizion pentru depreciere. Reluarea nu are drept rezultat o valoare contabilă a activului financiar mai mare decât valoarea ce ar fi constituit costul amortizat, dacă deprecierea nu ar fi fost recunoscută la data la care deprecierea este reluată. Valoarea pierderii se recunoaște în profit.

2.3.10 Alte active care nu sunt credite (Creanțe)

La această categorie sunt înregistrate sume care nu sunt credite precum:

- a) conturi Nostro în bănci corespondente,
- b) valori mobiliare, care reprezintă cote de participare în capitalul altor entități
- c) active(bunuri) transmise în posesiune/achiziționate în schimbul rambursării datoriei
- d) sumele debitoare din bilanțul Băncii, cu caracter neidentificat,
- e) datorii debitoare aferente decotărilor cu alte persoane fizice și juridice,
- f) datorii debitoare pe investiții capitale și imobilizări necorporale
- g) datorii debitoare aferente decotărilor documentare
- h) debitori cu care Banca este în litigiu.

Sumele aferente taxelor de stat se trec direct la cheltuieli, cu excepția sumelor care sunt considerate semnificative pentru Bancă.

2.3.11 Valori mobiliare

Banca investește mijloacele sale în valori mobiliare lichide (Valori Mobiliare de Stat și Certificate ale Băncii Naționale), valori mobiliare ale altor state, în acțiuni și obligațiuni ale întreprinderilor, cote de participare în capitalul agenților economici. Valorile mobiliare investiționale sunt valorile mobiliare pe care Banca intenționează să le păstreze până la scadență. Inițial valorile mobiliare sunt recunoscute la cost, acesta fiind egal cu valoarea justă a considerației plătite. Ulterior recunoașterii inițiale, valorile mobiliare deținute până la scadență vor fi evaluate la costul amortizat minus provizioane pentru deprecierea investițiilor, după modelul descris anterior la pct. 2.2.7. și Metodologia internă privind deprecierea Activelor financiare. Valorile mobiliare investiționale pot fi procurate cu scont sau primă. Primele și sconturile la valorile mobiliare investiționale se amortizează prin metoda liniară. Dobânda la valorile mobiliare investiționale este reflectată la venituri din dobânzi.

Vânzarea și transferarea valorilor mobiliare din portofoliul valorilor mobiliare investiționale se efectuează după aprobarea de către Conducerea Băncii a hotărârii corespunzătoare, care va fi argumentată și documentată.

2.4 INVESTIȚII IMOBILIARE

2.4.1. **O investiție imobiliară** este o proprietate imobiliară (un teren sau o clădire - sau o parte a unei clădiri - sau ambele) deținută (de proprietar sau de locatar în temeiul unui contract de leasing financiar sau operațional) mai degrabă pentru a obține venituri din chirii sau pentru creșterea valorii capitalului, sau ambele, decât pentru:

- a) a fi utilizată pentru producerea sau furnizarea de bunuri sau servicii sau în scopuri administrative; sau
- b) a fi vândută pe parcursul desfășurării normale a activității.

2.4.1.1. Exemple de investiții imobiliare:

- a) clădire aflată în proprietatea Băncii (sau deținută de bancă în temeiul unui contract de leasing financiar) și dată în chirie în temeiul unui sau mai multor contracte de leasing operațional.
- b) clădire care este liberă, dar care este deținută pentru a fi închiriată în temeiul unui sau mai multor contracte de leasing operațional.
- c) proprietățile imobiliare în curs de construire sau amenajare în scopul utilizării viitoare ca investiții imobiliare.

2.4.1.2. O investiție imobiliară este recunoscută ca activ dacă și numai dacă:

- a) există probabilitatea ca beneficiile economice viitoare asociate investiției imobiliare să revină Băncii; și
- b) costul investiției imobiliare poate fi evaluat în mod fiabil.

Conform principiului de recunoaștere descris mai sus, Banca nu recunoaște în valoarea contabilă a unei investiții imobiliare costurile întreținerii zilnice ale unei astfel de proprietăți imobiliare. Aceste costuri sunt recunoscute în profit sau pierdere pe măsură ce sunt suportate.

O investiție imobiliară este evaluată inițial la cost. Costurile de tranzacționare sunt incluse în evaluarea inițială.

2.4.1.3. Costul unei investiții imobiliare nu este majorat cu:

- a) costurile de înființare (cu excepția situației în care acestea sunt necesare pentru a aduce proprietatea imobiliară în starea necesară pentru a fi capabilă de a funcționa în maniera intenționată de către conducere),
- b) pierderile din exploatare suportate înainte ca investiția imobiliară să atingă nivelul planificat de ocupare.

Banca utilizează modelul bazat pe cost, pentru evidența tuturor investițiilor sale imobiliare.

2.4.1.4. Transferurile în și din categoria investițiilor imobiliare sunt făcute dacă și numai dacă există o modificare a utilizării, evidențiată de:

- a) începerea utilizării de către posesor, pentru un transfer din categoria investițiilor imobiliare în categoria proprietăților imobiliare utilizate de posesor;
- b) începerea procesului de amenajare în perspectiva vânzării, pentru un transfer din categoria investițiilor imobiliare în categoria stocurilor;
- c) încheierea utilizării de către posesor, pentru un transfer din categoria proprietăților imobiliare utilizate de posesor în categoria investițiilor imobiliare; fie
- d) începerea unui leasing operațional cu o altă parte, pentru un transfer din categoria stocurilor în categoria investițiilor imobiliare.

2.4.2. Leasingul

2.4.2.1. Evidența contabilă a operațiunilor aferente contractelor de leasing este revizuită și actualizată în contextul intrării în vigoare la 01 ianuarie 2019 a Standardului Internațional de Raportare Financiară 16 „Contracte de leasing”.

2.4.2.2. Obiectivul SIRF 16 este reglementarea recunoașterii, evaluării, prezentării și descrierii contractelor de leasing și asigurarea contabilizării de către Bancă, în calitate sa de locatar și locator, după caz, a informației relevante aferente tranzacțiilor respective.

2.4.2.3. Determinarea faptului că un contract conține sau nu o creanță de leasing se bazează pe conținutul economic al contractului și presupune o analiză a faptului că îndeplinirea contractului depinde sau nu de folosirea unui anumit activ sau a anumitor active și dacă contractul acordă dreptul de a utiliza activul.

2.4.2.4. Un contract de leasing este clasificat drept *leasing operațional* dacă nu transferă în mod semnificativ toate riscurile și recompensele aferente dreptului de proprietate

În cazul în care Banca dă în chirie o parte a imobilului, iar cealaltă parte este ocupată în continuare de Bancă, partea dată în chirie va fi reclassificată ca investiție imobiliară doar dacă aceasta va fi mai mare de 50% din suprafața totală a imobilului.

2.4.2.5. Un contract de leasing este clasificat drept *leasing financiar* dacă el transferă în mod semnificativ toate riscurile și recompensele aferente dreptului de proprietate.

2.4.2.6. Clasificarea unui leasing drept leasing financiar sau operațional depinde mai curând de fondul economic al tranzacției decât de forma juridică a contractului.

2.5 IMOBILIZĂRI CORPORALE

2.5.1. Imobilizările corporale sunt elemente corporale cu valoarea mai mare de 6000 lei, care:

- a) sunt deținute în vederea utilizării pentru prestarea de servicii, pentru a fi închiriate terților sau pentru a fi folosite în scopuri administrative; și

b) se preconizează a fi utilizate pe parcursul mai multor perioade.

2.5.2. Recunoaștere. Costul unui element de imobilizări corporale este recunoscut ca activ dacă și numai dacă:

- a) este probabilă generarea pentru Banca de beneficii economice viitoare aferente activului; și
- b) costul activului poate fi evaluat în mod fiabil.

Piese de schimb pentru tehnica informațională sunt, în general, contabilizate ca stocuri și recunoscute în profit sau pierdere atunci când sunt consumate.

Banca evaluează conform acestui principiu al recunoașterii toate costurile imobilizărilor sale corporale atunci când sunt suportate. Aceste costuri includ costurile suportate inițial pentru dobândirea sau construcția unui element de imobilizări corporale, precum și costurile suportate ulterior pentru adăugări la acestea, pentru înlocuirea parțială sau pentru întreținerea acestora.

2.5.3. Evaluare la recunoaștere. Un element de imobilizări corporale care îndeplinește condițiile de recunoaștere drept activ este evaluat la costul său.

2.5.4. Costul unei imobilizări corporale este format din:

- a) prețul său de cumpărare, inclusiv taxele vamale și taxele de cumpărare nerambursabile, după deducerea reducerilor comerciale și a rabaturilor;
- b) orice costuri care se pot atribui direct aducerii activului la locația și starea necesare pentru ca acesta să poată funcționa în modul dorit de către conducere;
- c) estimarea inițială a costurilor de demontare și de înlăturare a elementului, obligația pe care o suportă Banca la dobândirea elementului.

2.5.4.1. Costurile pot fi atribuite direct sunt:

- a) costurile cu beneficiile angajaților care rezultă direct din construirea sau achiziționarea elementului de imobilizări corporale;
- b) costurile de amenajare a amplasamentului;
- c) costurile inițiale de livrare și manipulare;
- d) costurile de instalare și asamblare;
- e) costurile de testare a funcționării corecte a activului; și
- f) onorariile profesionale.

2.5.4.2. Costuri care nu sunt costuri ale unui element de imobilizări corporale sunt:

- a) costurile de deschidere a unei noi sucursale/agenții
- b) costurile de introducere a unui serviciu (inclusiv costurile de publicitate și activități promoționale);
- c) costurile de desfășurare a unei activități într-o locație nouă sau cu o nouă clasă de consumatori (inclusiv costurile de formare a personalului); și
- d) costurile administrative.

2.5.4.3. Costuri ulterioare. Banca nu recunoaște la valoarea contabilă a unui element de imobilizări corporale costurile întreținerii zilnice a elementului respectiv. Aceste costuri sunt recunoscute în profit sau pierdere pe măsură ce sunt suportate. Costurile întreținerii zilnice sunt în primul rând costurile cu consumabilele. Scopul acestor cheltuieli este adesea descris ca fiind pentru „reparațiile și întreținerea” elementului de imobilizări corporale.

Componentele unor elemente de imobilizări corporale pot necesita înlocuirea la intervale regulate. Banca recunoaște în valoarea contabilă a unui element de imobilizări corporale costul părții înlocuite a unui astfel de element când acel cost este suportat.

2.5.5. *Evaluare după recunoaștere. Clădirile, edificiile și terenurile, Banca le recunoaște ca active a căror valoare justă poate fi evaluată în mod fiabil, fiind contabilizate la o valoare reevaluată, aceasta fiind valoarea sa justă la data reevaluării minus orice amortizare cumulată ulterior (cu excepția terenurilor) și orice pierderi cumulate din depreciere.

Banca cel puțin anual, reflectă suma egală cu diferența dintre uzura calculată în baza valorii contabile reevaluate a clădirilor și cea calculată în baza costului inițial al activului, din contul 3551 "Diferențe din reevaluarea imobilizărilor corporale", în contul 3504 "Rezultat al exercitiului current" (evidența profitului nedistribuit sau a pierderii neacoperite a anului current).

Surplusul din reevaluările anterioare se reflectă în contul 3505, "Rezultat reportat", la finele exercitiului financiar.

2.5.6. Amortizare. Fiecare parte a unui element de imobilizări corporale cu un cost semnificativ față de costul total al elementului este amortizată separat.

Banca alocă o sumă recunoscută inițial cu privire la un element de imobilizări corporale pentru părțile sale semnificative și amortizează separat fiecare astfel de parte. Partea este considerată semnificativă dacă valoarea inițială a piesei de schimb depășește suma de 3,000 de lei moldovenești și o amortizează separat.

2.5.7. Valoare amortizabilă și perioadă de amortizare.

Valoarea amortizabilă a unui activ este alocată în mod sistematic pe durata sa de viață utilă.

Valoarea reziduală și durata de viață utilă ale unui activ sunt revizuite la fiecare sfârșit de exercițiu financiar și, dacă așteptările se deosebesc de alte estimări anterioare, modificarea (modificările) se contabilizează ca modificare de estimare contabilă.

Amortizarea unui activ începe când acesta este disponibil pentru utilizare, adică atunci când se află în amplasamentul și starea necesare pentru a putea funcționa în maniera dorită de conducere. Amortizarea unui activ încetează cel mai devreme la data când activul este clasificat drept deținut în vederea vânzării și la data la care activul este derecunoscut. Prin urmare, amortizarea nu încetează atunci când activul nu este utilizat sau este scos din funcțiune, cu excepția cazului în care acesta este complet amortizat.

2.5.8. Metodă de amortizare.

Metoda de amortizare aplicată unui activ este revizuită la fiecare sfârșit de exercițiu financiar.

Terenurile nu se depreciază. Uzura pentru clădiri se calculează după metoda reevaluării, iar pentru alte active este calculată în baza metodei liniare pentru alocarea costului la valorile lor reziduale utilizând următoarele durate de exploatare:

Mijloace fixe	Ani
Clădiri	45 - 50 ani
Tehnică de calcul	3 - 5 ani
Echipament și instalații	3 - 15 ani
Mijloace de transport	5 - 7 ani
Bancomate și utilaj	8 -10 ani
Îmbunătățirea mijloacelor arendate	Conform contractului de arendă, dar nu mai mult de 5 ani

2.5.9. Derecunoaștere. Valoarea contabilă a unui element de imobilizări corporale este derecunoscută:

a) la cedare; sau

b) când nu se mai așteaptă niciun beneficiu economic viitor din utilizarea sau cedarea sa.

Câștigul sau pierderea care rezultă din derecunoașterea unui element de imobilizări corporale este inclus(ă) în profit sau pierdere când elementul este derecunoscut. Câștigul sau pierderea care rezultă din derecunoașterea unui element de imobilizări corporale este determinat(ă) ca fiind diferența dintre încasările nete la cedare, dacă există, și valoarea contabilă a elementului.

2.6 IMOBILIZĂRI NECORPORALE

2.6.1. O imobilizare necorporală este un activ nemonetar identificabil fără substanță fizică. Definiția unei imobilizări necorporale prevede ca imobilizarea necorporală să fie identificabilă pentru a fi diferențiată de fondul comercial.

2.6.2. Un activ este identificabil dacă fie:

a) este separabil, adică poate fi separat sau desprins din Banca și vândut, transferat, cesionat printr-un contract de licență, închiriat sau schimbat, fie individual, fie împreună cu un alt contract, activ identificabil sau datorie identificabilă aferent(ă), indiferent dacă Banca intenționează sau nu să facă acest lucru; fie

b) decurge din drepturi contractuale sau de altă natură legală, indiferent dacă acele drepturi sunt transferabile sau separabile de Banca sau de alte drepturi și obligații.

2.6.3. Recunoaștere și evaluare.

Un element este recunoscut drept imobilizare necorporală dacă elementul respectiv întrunește următoarele:

a) definiția unei imobilizări necorporale; și

b) criteriile de recunoaștere.

Această dispoziție se aplică costurilor suportate inițial pentru dobândirea sau generarea internă a unei imobilizări necorporale și costurilor suportate ulterior pentru adăugarea sau înlocuirea unor părți ale sale sau pentru întreținerea sa.

2.6.4. O imobilizare necorporală este recunoscută dacă și numai dacă:

- a) este probabil ca beneficiile economice viitoare atribuibile imobilizării să revină Băncii; și
- b) costul imobilizării poate fi evaluat fiabil.

Banca evaluează probabilitatea producerii de beneficii economice viitoare pe baza unor evaluări raționale și ușor de susținut care reprezintă cea mai bună estimare a echipei de conducere pentru setul de condiții economice care vor exista pe parcursul duratei de viață a imobilizării.

O imobilizare necorporală este evaluată inițial la cost.

2.6.5. Costul unei imobilizări necorporale dobândite separat este alcătuit din:

- a) prețul său de cumpărare, inclusiv taxele vamale de import și taxele de cumpărare nerambursabile, după scăderea reducerilor și rabaturilor comerciale; și
- b) orice cost direct atribuibil pregătirii activului pentru utilizarea prevăzută.

2.6.6. Costuri direct atribuibile sunt:

- a) costurile cu beneficiile angajaților care reies direct din aducerea activului la condiția sa de funcționare;
- b) onorariile profesionale care decurg direct din aducerea imobilizării la condiția sa de funcționare; și
- c) costurile testării funcționării corespunzătoare a activului.

2.6.7. Cheltuieli care nu constituie o parte a costului imobilizării necorporale sunt:

- a) costurile de introducere a unui nou produs sau serviciu (inclusiv costurile în materie de publicitate și activități promoționale);
- b) costurile de desfășurare a unei activități într-un nou loc sau cu o nouă clasă de clienți (inclusiv costurile de instruire a personalului); și
- c) costurile administrative.

2.6.8. Recunoașterea costurilor în valoarea contabilă a unei imobilizări necorporale încetează când activul se află în starea necesară pentru a putea funcționa în maniera intenționată de conducere. Astfel, costurile suportate la utilizarea sau mutarea unei imobilizări necorporale nu sunt incluse în valoarea contabilă a acelei imobilizări.

2.6.9. Evaluare după recunoaștere. După recunoașterea inițială, o imobilizare necorporală se contabilizează la costul său minus orice amortizare cumulată și orice pierderi din deprecieri cumulate.

2.6.10. Amortizare. Amortizarea începe când activul este disponibil pentru a fi utilizat, adică atunci când se află în locul și în starea necesare pentru a putea funcționa în maniera intenționată de conducere. Amortizarea încetează la data cea mai timpurie dintre data la care activul este clasificat drept deținut în vederea vânzării și data la care activul este derecunoscut.

2.6.11. Metoda de amortizare aplicată unui activ este revizuită la fiecare sfârșit de exercițiu financiar.

Amortizarea pentru imobilizări necorporale este calculată în baza metodei liniare pentru alocarea costului la valorile lor reziduale. Perioada de amortizare pentru soft-uri este de 3 – 5 ani, iar pentru licențe este conform termenului indicat în licență.

Cheltuiala cu amortizarea pentru fiecare perioadă se recunoaște în profit sau pierdere.

2.6.12. Casarea. O imobilizare necorporală este casată:

- a) la cedare; sau
- b) când nu se mai așteaptă beneficii economice viitoare din utilizarea sau cedarea sa.

Câștigul sau pierderea care rezultă din casarea unei imobilizări necorporale se stabilește ca diferență dintre încasările nete din cedare, dacă există, și valoarea contabilă a activului. Aceasta va fi recunoscută în profit sau pierdere atunci când activul este casat. Câștigurile nu se clasifică drept venituri.

2.6.13. La evaluarea existenței indiciilor de depreciere a activelor Banca ia în considerare cel puțin următorii indici:

- a) Surse externe de informații
 - pe parcursul perioadei, valoarea de piață a activului a scăzut semnificativ mai mult decât ar fi

- fost de așteptat ca rezultat al trecerii timpului sau utilizării;
- pe parcursul perioadei au avut loc modificări semnificative, cu efect negativ asupra Băncii, sau astfel de modificări se vor produce în viitorul apropiat asupra mediului tehnologic, comercial, economic sau juridic în care Banca își desfășoară activitatea;
 - ratele dobânzilor pe piață sau alte rate de piață ale rentabilității investițiilor au crescut în timpul perioadei, fiind probabil ca aceste creșteri să afecteze rata de actualizare utilizată la calculul valorii de utilizare a unui activ și să ducă la scăderea semnificativă a valorii recuperabile a activului.
- b) Surse interne de informații
- există probe ale uzurii fizice sau morale a unui activ.
 - pe parcursul perioadei au avut loc modificări semnificative, cu efect negativ asupra Băncii, sau astfel de modificări se vor produce în viitorul apropiat, în ceea ce privește gradul sau modul în care activul este utilizat sau se așteaptă să fie utilizat. Astfel de modificări includ situațiile în care un activ/grup de active devine neproductiv, planurile de restructurare sau de întrerupere a activității căreia îi este dedicat activul, planificarea cedării activului înainte de data așteptată anterior, precum și reevaluarea duratei de viață utilă a unui activ drept determinată, și nu nedeterminată.
 - raportările interne pun la dispoziție probe cu privire la faptul că rezultatele economice ale unui activ/grup de active sunt sau vor fi mai slabe decât cele scontate.

NOTĂ Deprecierea activelor nefinanciare

La sfârșitul fiecărei perioade de raportare, Banca estimează dacă elementele de imobilizări corporale pentru care nu va fi posibilă evaluarea de către salariatul Băncii, care conform obligațiunilor sale de funcție se ocupa de evaluarea bunurilor (clădiri, autovehicule, ect.) vor fi evaluate de evaluatori independenți. Pentru clădiri frecvența evaluării va fi trei - cinci ani, dacă pe piață nu vor avea loc modificări bruște ale prețurilor la aceste active.

2.7 STOCURI

- 2.7.1. Stocurile sunt active cu valoarea până la 6000 lei, sub formă de materiale și alte consumabile ce urmează a fi folosite în procesul de producție sau pentru prestarea de servicii.
- 2.7.2. Stocurile sunt evaluate la valoarea cea mai mică dintre cost și valoarea realizabilă netă.
- 2.7.3. Costul stocurilor cuprinde toate costurile de achiziție, costurile de conversie, precum și alte costuri suportate pentru a aduce stocurile în starea și în locul în care se găsesc în prezent. Costurile de cumpărare a stocurilor cuprind prețul de cumpărare, taxele vamale de import și alte taxe (cu excepția acelor pe care Banca le poate recupera ulterior de la autoritățile fiscale), costurile de transport, manipulare și alte costuri care pot fi atribuite direct achiziției de produse finite, materiale și servicii.
- 2.7.4. Reducerile comerciale, rabaturile și alte elemente similare sunt deduse pentru a determina costurile de achiziție. Alte costuri sunt incluse în costul stocurilor numai în măsura în care reprezintă costuri suportate pentru a aduce stocurile în starea și în locul în care se găsesc în prezent.
- 2.7.5. Costuri care nu se includ în costul stocurilor, ci sunt recunoscute drept cheltuieli ale perioadei în care sunt suportate:
- a) costuri de depozitare
 - b) cheltuieli de regie administrative care nu participă la aducerea stocurilor în starea și în locul în care se află în prezent.
- 2.7.6. Costul stocurilor este determinat cu ajutorul metodei primul intrat, primul ieșit (FIFO). Banca folosește aceeași formulă de determinare a costului pentru toate stocurile având natură și utilizare similară pentru Banca. Formula FIFO presupune că elemente de natura stocurilor care au fost produse sau cumpărate primele sunt cele care se vând primele și, prin urmare, elementele care rămân în stoc la sfârșitul perioadei sunt cele care au fost cumpărate sau produse cel mai recent.
- 2.7.7. Costul stocurilor poate să nu fie recuperabil, dacă acele stocuri au suferit deteriorări, dacă au fost uzate moral, integral sau parțial. Practica reducerii valorii contabile a stocurilor sub cost, până la valoarea realizabilă netă, este consecventă cu principiul conform căruia activele nu se reflectă în

bilanț la o valoare mai mare decât valoarea preconizată a se obține prin utilizarea sau vânzarea lor. Valoarea oricărei reduceri a valorii contabile a stocurilor până la valoarea realizabilă netă și toate pierderile de stocuri se recunosc drept cheltuială în perioada în care are loc reducerea valorii contabile sau pierderea.

2.8 IMOBILIZĂRI CORPORALE TRANSMISE ÎN SCHIMBUL RAMBURSĂRII CREDITELOR

- 2.8.1. Imobilizările corporale transmise în schimbul rambursării creditelor se clasifică de către bancă ca active deținute pentru vânzare și sunt recunoscute în bilanțul contabil numai în cazul existenței **unei probabilități înalte a vânzării** acestora în conformitate cu prevederile SIRF 5.
- 2.8.2. La înregistrarea în contabilitate imobilizările corporale transmise în schimbul rambursării creditelor se reflectă la valoarea cea mai mică dintre valoarea totală a datoriei debitorului (soldul creditului, dobânzile calculate și reflectate în bilanțul contabil, comisioanele, penalitățile și alte creanțe aferente creditului și valoarea justă (de piață) a imobilizărilor corporale transmise în schimbul rambursării creditelor minus costurile generate de vânzare. În caz dacă valoarea de piață a activului este mai mică decât soldul creditului – diferența se trece la cheltuieli imediat.
- 2.8.3. La sfârșitul fiecărei perioade de raportare, Banca estimează dacă există indicii ale deprecierei activelor în cauză. În cazul în care sunt identificați astfel de indicii, Banca estimează valoarea recuperabilă a activului - adică estimează luând în considerație toată informația disponibilă dacă valoarea de bilanț a imobilizărilor corporale transmise în schimbul rambursării creditelor nu este mai mare decât valoarea de piață.
- 2.8.4. La evaluarea existenței indicilor de depreciere a activelor Banca ia în considerare cel puțin următoarele indicații:
- Surse externe de informații
 - pe parcursul perioadei, valoarea de piață a activului a scăzut semnificativ mai mult decât ar fi fost de așteptat ca rezultat al trecerii timpului sau utilizării;
 - pe parcursul perioadei au avut loc modificări semnificative în mediul tehnologic, comercial, economic în care se utilizează activul;
 - Surse interne de informații - există probe ale uzurii fizice sau morale a activului.
- 2.8.5. Banca trebuie să estimeze perioada când activul va fi realizat. În cazul dacă perioada de realizare este mai mare decât 12 luni, activul luat în posesie trebuie să fie reflectat în bilanț la valoarea discontată folosind rata de actualizare, care va fi egală cu rata medie a resurselor atrase de către Bancă. Perioada când activul va fi realizat și rata de actualizare va fi revizuită la sfârșitul anului financiar.
- 2.8.6. În cazul în care Banca nu are potențial cumpărător pentru Imobilizările corporale transmise în posesie în schimbul rambursării creditelor, acestea se reflectă la conturile extrabilanțiere 7754 „bunurile transmise în posesie/achiziționate pentru vânzare”

2.9 EVIDENȚA OPERAȚIUNILOR VALUTARE

- 2.9.1. **Efectele variației cursurilor de schimb valutar**
- Diferența de curs valutar* este diferența ce rezultă din conversia unui anumit număr de unități ale unei monede într-o altă monedă la cursuri de schimb diferite.
 - Valoarea justă* este valoarea la care poate fi tranzacționat un activ sau decontată o datorie, între părți interesate și în cunoștință de cauză, în cadrul unei tranzacții desfășurate în condiții obiective.
 - Moneda de prezentare* este moneda în care sunt prezentate situațiile financiare.
 - Moneda funcțională* este moneda mediului economic principal în care operează Banca.
 - Elementele monetare* – caracteristica unui element monetar este dreptul de a primi (sau obligația de a furniza) un număr fix sau determinabil de unități monetare.
- 2.9.2. **Raportarea tranzacțiilor valutare în moneda funcțională**
- 2.9.2.1. Recunoaștere inițială
- O tranzacție valutară este o tranzacție care este exprimată sau care prevede decontarea în valută.

O tranzacție valutară se înregistrează în momentul recunoașterii inițiale în moneda funcțională, aplicându-se sumei în valută cursul de schimb al BNM dintre moneda funcțională și moneda străină, la data efectuării tranzacției.

2.9.2.2. Raportarea la date ulterioare perioadei de raportare

La finalul fiecărei perioade de raportare:

- a) elementele monetare exprimate în valută sunt convertite utilizându-se cursul BNM la sfârșitul perioadei de raportare;
- b) elementele nemonetare exprimate în valută evaluate pe baza costului istoric sunt convertite utilizându-se cursul de schimb de la data efectuării tranzacției; și
- c) elementele nemonetare exprimate în valută și evaluate la valoarea justă sunt convertite utilizându-se cursul de schimb din data la care a fost determinată valoarea justă.

2.9.2.3. Recunoașterea diferențelor de curs valutar

1. Diferențele de curs valutar ce apar cu ocazia decontării elementelor monetare sau a convertirii elementelor monetare la cursuri diferite față de cele la care au fost convertite la recunoașterea inițială pe parcursul perioadei sau în situațiile financiare anterioare sunt recunoscute în profit sau pierdere în perioada în care apar.
2. Atunci când elementele monetare rezultă dintr-o tranzacție valutară și există o modificare a cursului de schimb valutar între data efectuării tranzacției și data decontării, apare o diferență de curs valutar. În cazul în care tranzacția este decontată în decursul aceluiași exercițiu financiar în care a survenit, întreaga diferență de curs valutar este recunoscută în acel exercițiu. Totuși, atunci când tranzacția este decontată într-o perioadă contabilă ulterioară, diferența de curs valutar recunoscută în fiecare perioadă până la data decontării este determinată ținând seama de modificarea cursurilor de schimb survenite în cursul fiecărei perioade.
3. Atunci când un câștig sau o pierdere aferent(ă) unui element nemonetar este recunoscut(ă) în alte elemente ale rezultatului global, orice componentă de schimb a celui câștig sau a acelei pierderi este recunoscut(ă) direct în alte elemente ale rezultatului global. Invers, atunci când un câștig sau o pierdere aferent(ă) unui activ nemonetar este recunoscut(ă) în profit sau pierdere, orice componentă de schimb a celui câștig sau a acelei pierderi este recunoscută în profit sau pierdere.

2.10 DEPOZITE, ÎMPRUMUTURI ȘI ALTE DATORII FINANCIARE

2.10.1. Costul amortizat al unei datorii financiare este valoarea la care datoria financiară este evaluată la recunoașterea inițială minus rambursările de principal, plus sau minus amortizarea cumulată utilizând metoda dobânzii efective pentru fiecare diferență dintre valoarea inițială și valoarea la scadență și minus orice reducere (directă sau prin utilizarea unui cont de provizion) pentru depreciere sau imposibilitatea de recuperare.

2.10.2. Metoda dobânzii efective este o metodă de calcul al costului amortizat al unei datorii financiare (sau al unui grup de datorii financiare) și de alocare a cheltuielilor cu dobânzile în perioada relevantă. Rata efectivă a dobânzii reprezintă rata care actualizează exact plățile viitoare în numerar pe durata de viață preconizată a instrumentului financiar sau, acolo unde este cazul, pe o durată mai scurtă, la valoarea contabilă netă a datoriei financiare. La calcularea ratei dobânzii efective, Banca estimează fluxurile de trezorerie luând în considerare toate condițiile contractuale ale instrumentului financiar. Calculul include toate comisioanele și punctele plătite sau încasate de părțile participante la contract care fac parte integrantă din rata dobânzii efective, costurile de tranzacție și toate celelalte prime și reduceri.

2.10.3. Evaluarea inițială a datoriilor financiare

1. Atunci când o datorie financiară este recunoscută inițial, Banca o evaluează la valoarea sa justă plus, în cazul unei datorii financiare care nu este la valoarea justă prin profit sau pierdere, costurile tranzacției care pot fi atribuite direct achiziției sau emiterii datoriei financiare.
2. În cazul depozitelor de la clienți, valoarea inițială va fi egală cu suma contractuală a depozitului.

3. În cazul împrumuturilor de la bănci/instituii financiare, valoarea inițială va fi egală cu valoarea contractuală a creditului minus comisioanele de acordare aferente, precum și minus cheltuielile de contractare a împrumutului care pot fi direct atribuibile acestui împrumut (rambursarea costurilor expertilor străini, cheltuieli de analiză etc).

2.10.4. Evaluarea ulterioară a datoriilor financiare. După recunoașterea inițială, Banca evaluează la costul amortizat, utilizând metoda dobânzii efective toate datoriile financiare.

2.10.5. Câștiguri și pierderi. Pentru datoriile financiare contabilizate la cost amortizat, un câștig sau o pierdere este recunoscut(ă) în profit sau pierdere atunci când datoria financiară este derecunoscut(ă) și prin procesul de amortizare.

2.10.6. Derecunoașterea unei datorii financiare.

1. Banca înlătură o datorie financiară (sau o parte a unei datorii financiare) din situația poziției sale financiare atunci când, și numai atunci când este lichidată - adică atunci când obligația specificată în contract este stinsă sau anulată sau expiră.
2. Un schimb între un creditor și un debitor existenți de instrumente de datorie cu condiții substanțial diferite este contabilizat ca lichidare a datoriei financiare inițiale și ca recunoaștere a unei noi datorii financiare. Similar, o modificare substanțială a condițiilor unei datorii financiare existente sau a unei părți a acesteia (fie că se poate sau nu atribui dificultăților financiare în care se află debitorul) se contabilizează drept ca o lichidare a datoriei financiare inițiale și o recunoaștere a unei datorii financiare noi.
3. Diferența dintre valoarea contabilă a unei datorii financiare (sau a unei părți dintr-o datorie financiară) lichidate sau transferate unei alte părți și contravaloarea plătită, inclusiv orice active nemonetare transferate sau datorii asumate, se recunoaște în profit sau pierdere.
4. O datorie financiară (sau o parte din ea) este stinsă atunci când debitorul fie:
 - a) achită datoria (sau o parte din ea) plătind creditorului, în mod normal în numerar, alte active financiare, bunuri sau servicii; fie
 - b) este eliberat în mod legal de responsabilitatea primară legată de datorie (sau de o parte din ea), fie prin lege, fie de către creditor. (Dacă debitorul a dat o garanție că această condiție ar putea fi încă îndeplinită.)
5. În anumite cazuri, un creditor îl eliberează pe debitor de obligația sa prezentă de a face plăți, dar debitorul își asumă o obligație-garanție de a plăti dacă partea care își asumă responsabilitatea în primul rând nu reușește să o îndeplinească. În aceste situații, debitorul:
 - a) recunoaște o nouă datorie financiară bazată pe valoarea justă a obligației sale pentru garanție; și
 - b) recunoaște un câștig sau o pierdere bazat(ă) pe diferența dintre încasări și valoarea contabilă a datoriei financiare inițiale minus valoarea justă a noii datorii financiare.

2.11 DATORII CONTINGENTE ȘI ACTIVE CONTINGENTE

2.11.1. Definiții

1. O *datorie* este o obligație curentă a Băncii, rezultată din evenimente trecute, a cărei decontare se așteaptă să determine o ieșire de resurse încorporând beneficii economice din Bancă.
2. O *datorie contingentă* este:
 - a) o obligație posibilă apărută ca urmare a unor evenimente trecute și a cărei existență va fi confirmată numai de apariția sau neapariția unui sau mai multor evenimente viitoare nesigure, care nu pot fi în totalitate sub controlul Băncii; fie
 - b) o obligație actuală apărută ca urmare a unor evenimente trecute, dar care nu este recunoscută.
3. Un *activ contingent* este un activ posibil, care apare ca urmare a unor evenimente trecute și a cărui existență va fi confirmată doar de apariția sau neapariția unui sau mai multor evenimente viitoare nesigure, care nu sunt în totalitate sub controlul Băncii.
4. *Contract cu titlu oneros* este un contract în care costurile inevitabile pentru îndeplinirea obligațiilor contractuale depășesc beneficiile economice preconizate a fi obținute din respectivul contract.

2.11.2. Recunoaștere

- a) Datorii contingente. Banca nu recunoaște datoria contingentă.

- b) Active contingente. Activele contingente nu sunt recunoscute în situațiile financiare, deoarece acest fapt ar putea determina recunoașterea unui venit care s-ar putea să nu se realizeze niciodată.

2.12 PROVIZIOANE

2.13

2.14

2.15

2.16

2.17

2.18

2.19

2.20

2.21

2.22

2.22.1 Un *provizion* este o datorie cu plasare în timp sau valoare incertă.

2.22.2 Recunoaștere

1. Un provizion este recunoscut în cazul în care:
 - c) Banca are o obligație actuală (legală sau implicită) generată de un eveniment trecut;
 - d) este probabil ca pentru decontarea obligației să fie necesară o ieșire de resurse încorporând beneficii economice; și
 - e) poate fi realizată o estimare fiabilă a valorii obligației.
2. *Dacă nu sunt îndeplinite aceste condiții, nu serecunoaște provizionul.*
3. Un eveniment trecut care generează o obligație actuală este denumit eveniment care obligă. Pentru ca un eveniment să fie un eveniment care obligă, este necesar ca Banca să nu dispună de altă alternativă realistă decât decontarea obligației generate de evenimentul în cauză. Această situație intervine doar:
 - a) în cazul în care decontarea obligației poate fi impusă prin lege; sau
 - b) în cazul unei obligații implicite, dacă evenimentul (care poate fi o acțiune a băncii) determină terțe părți să se aștepte, în mod justificat, că Banca își va onora obligația.

Nu se recunosc provizioane pentru costurile care sunt suportate pentru desfășurarea activității în viitor.

2.22.3 **Evaluare**. Valoarea recunoscută ca provizion reprezintă cea mai bună estimare a cheltuielii necesare pentru decontarea obligației actuale la finalul perioadei de raportare.

1. Cea mai bună estimare a cheltuielii necesare pentru decontarea obligației curente este valoarea pe care Banca ar plăti-o, în mod rațional, pentru decontarea obligației la finalul perioadei de raportare sau pentru transferarea acesteia către o terță parte în acel moment. În mod frecvent, decontarea sau transferul unei obligații la finalul perioadei de raportare vor fi imposibile sau extrem de costisitoare.
2. Pentru determinarea celei mai bune estimări a unui provizion, sunt luate în considerare probabilitățile de evaluare și stingere a datoriei.
3. În cazul în care stingerea obligației se așteaptă a fi efectuată într-o perioadă mai mare de 12 luni, valoarea unui provizion reprezintă valoarea actualizată a cheltuielilor estimate a fi necesare pentru decontarea obligației.
4. Evenimentele viitoare care pot afecta valorile necesare pentru decontarea unei obligații sunt reflectate în valoarea unui provizion în cazul în care există dovezi obiective suficiente că evenimentele în cauză vor avea loc.
5. În cazul în care se preconizează că o terță parte îi va rambursa, integral sau parțial, cheltuielile necesare pentru decontarea unui provizion, Banca recunoaște rambursarea dacă și numai dacă este aproape sigură că va primi rambursarea în cazul în care terță parte își onorează obligația. Suma recunoscută ca rambursare nu depășește valoarea provizionului.

2.22.4 **Modificări în provizioane**. Provizioanele sunt reanalizate la finalul fiecărei perioade de raportare și sunt ajustate, astfel încât să reflecte cea mai bună estimare curentă. În cazul în care nu mai

este probabil că, pentru decontarea obligației, va fi necesară o ieșire de resurse încorporând beneficii economice, provizionul este anulat prin reluare la venituri.

1. Un provizion este utilizat numai pentru cheltuielile pentru care a fost recunoscut inițial.
2. Nu se recunoaște provizion pentru pierderile viitoare din exploatare, deoarece acestea nu satisfac definiția unei datorii și nici criteriile generale pentru recunoașterea provizioanelor.
3. Dacă Banca are un contract cu titlu oneros, obligația contractuală actuală prevăzută în contract este recunoscută și evaluată ca provizion.

2.13. CONTRACTE DE GARANȚIE FINANCIARĂ

- 2.13.1. Contractele de garanție financiară sunt contracte care obligă emitentul să efectueze plăți specifice pentru a rambursa posesorului o pierdere pe care o suportă deoarece un debitor nu și-a achitat datoria la timp în conformitate cu stipulările instrumentului de datorie. Asemenea garanții financiare sunt oferite de bănci, instituțiilor financiare și altor entități din partea clienților pentru a asigura împrumuturi, overdraft-uri și alte facilități bancare.
- 2.13.2. Inițial garanțiile financiare sunt recunoscute în situațiile financiare la valoare justă la data la care garanția a fost emisă. Ulterior recunoașterii inițiale, datoriile Băncii sunt estimate ca cea mai mare valoare dintre valoarea inițială minus amortizarea calculată pentru recunoașterea în contul de profit și pierdere a comisionului încasat conform metodei liniare pe durata de viață a garanției, și cea mai bună estimare a cheltuielilor necesare pentru achitarea oricărei datorii apărute la data bilanțului. Determinarea acestor estimări se bazează atât pe experiența anterioară în tranzacții similare și pierderi precedente, cât și pe deciziile Conducerii Băncii. Oricare majorare a datoriilor legate de aceste garanții se reflectă în contul de profit și pierdere în nota cheltuielilor operaționale.

2.14. RECUNOAȘTEREA VENITURILOR

- 2.14.1. Veniturile sunt definite ca majorări ale beneficiilor economice în cursul perioadei contabile, sub forma intrărilor de active sau măririi valorii activelor, sau a diminuării datoriilor, care au drept rezultat creșteri ale capitalurilor proprii, altele decât cele legate de contribuții ale participanților la capitalurile proprii. Venitul este recunoscut atunci când există probabilitatea ca Banca să îi revină în viitor anumite beneficii economice și când aceste beneficii pot fi evaluate în mod fiabil.
- 2.14.2. Veniturile includ doar intrările brute de beneficii economice primite sau de primit de către Banca în nume propriu. Sumele colectate în numele unor terțe părți, cum ar fi taxele de vânzare, taxele pentru bunuri și servicii, nu sunt beneficii economice generate pentru Banca și nu au drept rezultat creșteri ale capitalurilor proprii. Prin urmare, sunt excluse din venituri.
- 2.14.3. Evaluarea veniturilor. Veniturile sunt evaluate la valoarea justă a contraprestației primită sau de primit. Valoarea veniturilor rezultate dintr-o tranzacție este determinată de obicei printr-un acord dintre Banca și cumpărătorul sau utilizatorul activului.
- 2.14.4. Veniturile sunt recunoscute numai atunci când este probabil ca beneficiile economice aferente tranzacției să fie generate pentru Banca. Cu toate acestea, când apare o incertitudine legată de recuperabilitatea unei valori deja incluse în venituri, suma care nu poate fi colectată sau suma a cărei colectare a încetat a mai fi probabilă este recunoscută mai degrabă ca o cheltuială, decât ca o ajustare a valorii veniturilor recunoscute inițial.
- 2.14.5. Recunoașterea veniturilor are loc în dependentă de tipul acestora, după cum urmează:
 1. Dobânzile. Dobânzile sunt recunoscute utilizând metoda dobânzii efective.
 2. Comisioane pentru servicii financiare. Recunoașterea veniturilor aferente onorariilor pentru serviciile financiare prestate depinde de scopul în care se evaluează aceste comisioane și de baza contabilă aplicabilă instrumentelor financiare asociate.
 - a) **Comisioane ce sunt parte integrantă a ratei efective a dobânzii a unui instrument financiar**
 Aceste comisioane se tratează, în general, ca o ajustare a ratei efective a dobânzii. Când însă instrumentul financiar este evaluat la valoarea justă, cu modificarea valorii juste recunoscută în profit sau pierdere, comisioanele sunt recunoscute ca venit în momentul recunoașterii inițiale a instrumentului.

(i) *Comisioane de emitere primite de banca în urma creării sau achiziției unui activ financiar, altele decât cele clasificate de IAS 39 drept active financiare la valoarea justă prin profit sau pierdere "*

Asemenea comisioane pot reprezenta o compensație pentru activități, cum ar fi evaluarea situației financiare a debitorului, evaluarea și înregistrarea garanțiilor, gajurilor și a altor contracte similare, negocierea clauzelor aferente instrumentului, elaborarea și procesarea documentelor, precum și încheierea tranzacției. Aceste comisioane contribuie la generarea unei preocupări pentru instrumentul financiar rezultat și, împreună cu cheltuielile directe aferente, sunt amânate și recunoscute ca o ajustare a ratei efective a dobânzii.

(ii) *Comisioane de angajament primite de banca pentru acordarea unui credit atunci când angajamentul de creditare este în afara ariei de aplicabilitate a IAS 39.*

Dacă este probabil ca Banca să încheie un contract pentru acordarea unui credit și angajamentul de creditare nu este inclus în aria de aplicabilitate a IAS 39, comisionul de angajament primit constituie o recompensare a eforturilor generate de achiziția unui instrument financiar. Acest comision și cheltuielile directe aferente sunt amânate și recunoscute ca o ajustare a ratei de dobândă efective. Dacă termenul de angajament expiră fără ca împrumutul să mai fie solicitat, comisionul de angajament se recunoaște ca venit la data expirării.

b) Comisioane câștigate pe măsura prestării serviciilor

(i) *Comisioane pentru administrarea unui credit*

Comisioanele primite de Banca pentru administrarea unui credit sunt recunoscute ca venit pe măsura prestării serviciilor.

(iii) *Comisioane de gestionare a investițiilor*

Comisioanele percepute pentru gestionarea investițiilor sunt recunoscute venit pe măsura prestării serviciilor.

2.14.6. *Compensarea.* Banca raportează pe o bază netă câștigurile și pierderile care apar dintr-un grup de tranzacții similare, de exemplu, câștigurile și pierderile din diferențele de curs valutar sau câștigurile și pierderile aferente instrumentelor financiare deținute în vederea tranzacționării. Cu toate acestea, Banca prezintă distinct astfel de câștiguri și pierderi dacă sunt semnificative.

2.15. RECUNOASTEREA CHELTUIELILOR

2.15.1. Pentru toate instrumentele financiare măsurate la cost amortizat și instrumentele financiare purtătoare de dobândă clasificate ca disponibile pentru vânzare, cheltuiala de dobândă se înregistrează la nivelul ratei efective a dobânzii.

2.15.2. Toate celelalte cheltuieli de comisioane și cheltuielile general-administrative se reflecta la cheltuieli în baza metodei de angajament în dependenta de stadiul finisării anumitei tranzacții.

2.16. PĂRȚI AFILIAȚE

2.16.1. Părțile afiliate Băncii sunt considerate persoanele sau entitățile, care exercită controlul în mod direct sau indirect în capitalul societății sau influențează în mod semnificativ prin luarea deciziilor financiare și operaționale.

2.16.2. Tranzacție cu persoană afiliată Băncii este orice Act juridic sau modificare/completare a actului juridic, care generează orice transfer de mijloace bănești sau obligații contractuale între persoanele afiliate și Bancă, indiferent dacă se petrece sau nu o plată.

2.17. IMPOZITUL PE VENIT

2.17.1. *Datoriile privind impozitul amânat* sunt reprezentate de valorile impozitului pe profit, plătile în perioadele contabile viitoare cu privire la diferențele temporare impozabile.

Banca achită conform art. 84 din Codul Fiscal, nu mai târziu de data de 25 a lunilor martie, iunie, septembrie și decembrie al anului fiscal, sume egale cu 12% din suma impozitului ce urmează să fie plătit pentru anul precedent prin aplicarea cotei stabilite la art. 15 Codul Fiscal.

- 2.17.2. Creanțele privind impozitul amânat sunt reprezentate de valorile impozitului pe profit, recuperabile în perioadele contabile viitoare, cu privire la:
- diferențele temporare deductibile;
 - transferarea în perioadele viitoare a pierderilor fiscale neutilizate; și
 - transferarea în perioadele viitoare a creditelor fiscale neutilizate.
- 2.17.3. Diferențele temporare sunt acele diferențe apărute între valoarea contabilă a unui activ sau a unei datorii și valoarea contabilă înscrisă în situația poziției financiare. Diferențele temporare pot îmbrăca forma fie a unor:
- diferențe temporare impozabile, care sunt acele diferențe temporare ce vor avea drept rezultat valori impozabile la determinarea profitului impozabil (sau a pierderii fiscale) al(a) perioadelor viitoare, atunci când valoarea contabilă a activului sau a datoriei este recuperată sau decontată; fie
 - diferențe temporare deductibile, care sunt acele diferențe temporare ce vor avea drept rezultat valori deductibile la determinarea profitului impozabil (sau a pierderii fiscale) al(a) perioadelor viitoare, atunci când valoarea contabilă a activului sau a datoriei este recuperată sau decontată.
- 2.17.4. Recunoașterea datoriilor și a creanțelor privind impozitul curent
Impozitul curent al perioadei curente și al perioadelor anterioare se recunoaște ca datorie în limita sumei neplătite. Dacă suma deja plătită cu privire la perioada curentă și cele precedente depășește suma datorată pentru perioadele respective, surplusul se recunoaște drept creanță. Beneficiul aferent unei pierderi fiscale care poate fi transferată într-o perioadă anterioară pentru a recupera impozitul curent al unei perioade anterioare se recunoaște drept creanță.
- 2.17.5. Recunoașterea datoriilor și a creanțelor privind impozitul amânat
- Diferențe temporare impozabile. O datorie privind impozitul amânat se recunoaște pentru toate diferențele temporare impozabile.
 - Diferențe temporare deductibile. O creanță privind impozitul amânat se recunoaște pentru toate diferențele temporare deductibile în măsura în care este probabil să fie disponibil un profit impozabil față de care să poată fi utilizată diferența temporară deductibilă.
 - Pierderi fiscale neutilizate și credite fiscale neutilizate. O creanță privind impozitul amânat se recunoaște pentru transferarea pierderilor și a creditelor fiscale neutilizate în limita probabilității că va exista profit impozabil viitor față de care pot fi utilizate pierderile și creditele fiscale neutilizate. Când banca are experiența unor pierderi recente, aceasta recunoaște o creanță privind impozitul amânat rezultată din pierderile sau creditele fiscale neutilizate doar dacă Banca dispune de suficiente diferențe temporare impozabile sau dacă există alte dovezi concludente că va exista suficient profit impozabil căruia să îi fie imputate pierderile sau creditele fiscale neutilizate de Banca.
- 2.17.6. Elemente recunoscute în profit sau pierdere. Impozitul curent și cel amânat se recunoaște ca un venit sau ca o cheltuială și sunt incluse în profitul sau pierderea perioadei.
- 2.17.7. Elemente recunoscute în afara profitului sau pierderii. Impozitul curent și impozitul amânat vor fi recunoscute în afara profitului sau pierderii, dacă impozitul are legătură cu elemente care sunt recunoscute în aceeași perioadă sau într-o perioadă diferită, în afara profitului sau pierderii. În consecință, impozitul curent și impozitul amânat care este aferent elementelor ce sunt recunoscute în aceeași perioadă sau într-o perioadă diferită.
- în alte elemente ale rezultatului global trebuie recunoscute alte elemente ale rezultatului
 - direct în capitaluri proprii trebuie recunoscute în capitaluri proprii.
- 2.17.8. În cazul serviciilor financiare prestate de către Bancă, aceasta nu va elibera formularele tipizate cu regim special (în conformitate cu art.20 al Legii contabilității nr.113-XVI din 27 aprilie 2007),

2.18. BENEFICIILE ANGAJAȚILOR

2.18.1. Definiții:

- Beneficiile angajaților sunt toate formele de contraprestații acordate de bancă în schimbul serviciului prestat de angajați. Principiile expuse în acest subcapitol nu se aplică în cazul beneficiilor cărora li se aplică „Plata pe bază de acțiuni”.

2. *Beneficiile angajaților pe termen scurt* sunt beneficii ale angajaților (alte decât beneficiile pentru terminarea contractului de muncă) care sunt datorate, în totalitate, în termen de douăsprezece luni după sfârșitul perioadei în care angajații prestează serviciul respectiv.
 3. Beneficiile angajaților includ:
 - a) beneficiile angajaților pe termen scurt, cum ar fi salariile și contribuțiile la asigurările sociale, concediul anual plătit și concediul medical plătit, participarea la profit și prime (dacă se plătesc în decursul a douăsprezece luni de la finalul perioadei), precum și beneficiile nemonetare (cum ar fi asistență medicală, cazare, autoturisme, precum și bunuri sau servicii gratuite sau subvenționate) pentru angajații actuali;
 - b) beneficii post-angajare, cum ar fi pensiile, alte beneficii aferente pensionării;
 - c) alte beneficii pe termen lung ale angajaților, care includ zile de concediu, jubilee sau alte beneficii care decurg din vechimea muncii, indemnizații pentru incapacitatea de muncă de lungă durată și, dacă acestea nu sunt plătite integral în decurs de douăsprezece luni de la sfârșitul perioadei, participări la profit, prime și compensări amânate;
 4. Beneficiile pe termen scurt ale angajaților includ elemente ca:
 - a) indemnizații, salarii și contribuții la asigurările sociale;
 - b) absențe pe termen scurt compensate (cum sunt concediul anual plătit și concediul medical plătit) atunci când compensarea absențelor se așteaptă să aibă loc în termen de douăsprezece luni de la finalul perioadei în care angajații prestează serviciul în cauză;
 - c) beneficii nemonetare (cum sunt asistența medicală, cazarea, mașinile și bunurile sau serviciile gratuite sau subvenționate) pentru angajații curenți.
- 2.18.2. Atunci când un angajat a prestat un serviciu Băncii în timpul unei perioade contabile, Banca recunoaște valoarea neactualizată a beneficiilor pe termen scurt ale angajaților, preconizate a fi plătite în schimbul aceluși serviciu:
- a) ca datorie (cheltuială angajată), după deducerea oricărei valori deja plătite. Dacă valoarea deja plătită depășește valoarea neactualizată a beneficiilor, Banca recunoaște acel exces ca activ (cheltuială plătită anticipat) în măsura în care plata anticipată va conduce, de exemplu, la o reducere a plăților viitoare sau la o rambursare de numerar; și
 - b) ca o cheltuială, cu excepția cazului în care se permite includerea beneficiilor în costul unui activ.
- 2.18.3. *Absențe compensate pe termen scurt.*
4. Banca recunoaște costul preconizat al beneficiilor pe termen scurt ale angajaților sub forma absențelor compensate.
 5. Banca compensează angajații pentru următoarele absențe: concedii, incapacitate de muncă pe termen scurt și pe caz de boală, maternitate sau paternitate, și serviciu militar. Banca recunoaște numai absențele compensate cumulate.
 6. Absențele compensate cumulate sunt acelea care se transferă și pot fi utilizate în perioadele viitoare dacă drepturile cuvenite în perioada actuală nu sunt utilizate în întregime. Atunci când angajații prestează un serviciu care crește dreptul lor la absențe viitoare compensate apare o obligație.
 7. Banca evaluează costul absențelor compensate cumulate drept valoarea suplimentară pe care banca prevede să o plătească ca rezultat al dreptului nefolosit ce s-a acumulat la finalul perioadei de raportare.

2.19. CONTRACTELE REPO

- 2.19.1. Titlurile de valoare vândute, cu încheierea simultană a unui angajament de răscumpărare la o dată viitoare specificată ("contracte REPO") continuă să fie recunoscute în bilanț ca titluri de valoare (titluri de stat) disponibile pentru vânzare și sunt evaluate în conformitate cu politicile contabile corespunzătoare.
- 2.19.2. Diferența între vânzare și prețul de răscumpărare este tratată ca dobândă și acumulată pe durata de viață a acordurilor folosind metoda dobânzii efective. Titlurile de valoare deținute de Bancă ca garanție pentru activitățile de creditare cu instituțiile financiare nu sunt recunoscute în situațiile financiare, cu excepția cazului în care acestea sunt vândute unor terți, în cazul în care cumpărarea și vânzarea sunt înregistrate cu câștigul sau pierderea inclusă în venitul de

tranzacționare. Obligația de a le returna este înregistrată la valoarea justă ca pasiv de tranzacționare.

2.20. EVENIMENTE ULTERIOARE PERIOADEI DE RAPORTARE

- 2.20.1. *Evenimentele ulterioare perioadei de raportare* sunt acele evenimente, favorabile și nefavorabile care apar între finalul perioadei de raportare și data la care situațiile financiare sunt autorizate pentru emitere. Se pot identifica două tipuri de evenimente:
- a) cele care furnizează dovada condițiilor care au existat la finalul perioadei de raportare (evenimente care conduc la ajustarea situațiilor financiare după perioada de raportare); și
 - b) cele care indică condițiile care au apărut ulterior perioadei de raportare (evenimente care nu conduc la ajustarea situațiilor financiare după perioada de raportare).
- 2.20.2. Banca ajustează valorile recunoscute în situațiile sale financiare pentru a reflecta evenimentele ulterioare perioadei de raportare.
- 2.20.3. Următoarele sunt exemple de evenimente care conduc la ajustarea situațiilor financiare după perioada de raportare care impun Băncii să ajusteze valorile recunoscute în situațiile sale financiare sau să recunoască elemente care nu au fost recunoscute anterior:
- a) decontarea ulterioară perioadei de raportare a unui caz juridic care confirmă faptul că Banca avea o obligație actualizată la finalul perioadei de raportare. Banca ajustează orice provizion recunoscut anterior legat de acest litigiu sau recunoaște un nou provizion.
 - b) obținerea de informații ulterioare perioadei de raportare care indică faptul că un activ a fost depreciat la finalul perioadei de raportare sau că valoarea unei pierderi din depreciere anterior recunoscută, aferentă activului respectiv, se ajustează.
 - c) determinarea după perioada de raportare a costului activelor cumpărate sau încasările din activele vândute înainte de finalul perioadei de raportare.
 - d) determinarea ulterioară datei de raportare a valorii rezultate din repartizarea profitului sau din plata primelor, dacă Banca are o obligație prezentă legală sau implicită la finalul perioadei de raportare de a efectua astfel de plăți, ca rezultat al unor evenimente care au avut loc înainte de data respectivă.
 - e) descoperirea de fraude sau erori care arată că situațiile financiare sunt incorecte.
- 2.20.4. Banca nu ajustează valorile recunoscute în situațiile sale financiare pentru a reflecta evenimentele care nu conduc la ajustarea situațiilor financiare după perioada de raportare.
- 2.20.5. Un exemplu de eveniment care nu conduce la ajustarea situațiilor financiare după perioada de raportare îl constituie un declin al valorii de piață a investițiilor între finalul perioadei de raportare și data la care se aprobă publicarea situațiilor financiare.
- 2.20.6. Dacă evenimentele care nu conduc la ajustarea situațiilor financiare după perioada de raportare sunt semnificative, neprezentarea lor ar putea influența deciziile economice luate de utilizatori în baza situațiilor financiare. În consecință, Banca prezintă următoarele informații pentru fiecare categorie semnificativă de astfel de evenimente care nu conduc la ajustarea situațiilor financiare după perioada de raportare:
- a) natura evenimentului; și
 - b) estimarea efectului financiar sau o declarație conform căreia o astfel de estimare nu poate fi făcută.
- 2.20.7. Dividende. Dacă Bancadeclară dividendele deținătorilor de capitaluri proprii după perioada de raportare, atunci Banca nu recunoaște acele dividende drept o datorie la finalul perioadei de raportare. Dacă dividendele sunt declarate după perioada de raportare, dar înainte de aprobarea publicării situațiilor financiare, dividendele nu sunt recunoscute drept datorie la finalul perioadei de raportare, deoarece nu există nicio obligație la vremea respectivă.

CAPITOLUL 3. DISPOZIȚII FINALE

- 3.1. Prezenta Politică intră în vigoare la data de 01.01.2020, iar odată cu aprobarea acesteia se abrogă Politica contabilă conform SIRF a BC "EuroCreditBank" SA pentru anul 2019, aprobată prin HCA al Băncii, proces-verbal nr.16 din 27.12.2018.

- 3.2. Politica contabilă conform SIRF a BC "EuroCreditBank" SA pentru anul 2019 se publică pe site-ul Băncii în conformitate cu Regulamentul cu privire la dezvăluirea de către băncile din Republica Moldova a informației aferente activității lor, aprobat prin HCA al BNM nr.52 din 20.03.2014
- 3.3. Șefii de subdiviziuni sunt responsabili de aducerea la cunoștință angajaților despre prevederile prezentei Politici.

FIȘA DE COORDONARE A ACTULUI NORMATIV

	Numele, prenumele	Funcția	Denumirea subdiviziunii	Data	Semnătura
Actualizator	Svetlana Brâncă	Contabil șef			
Coordonatori	Oleg Holban	Președinte			
	Iurie Cataraga	Prim-vicepreședinte			
	Dumitru Lupan	Vicepreședinte			
	Eduard Goga	Șef Direcție	Direcția juridică		
	Tatiana Caciuc	Șef Direcție	Direcția administrare riscuri		
	Elena Novacovschi	Șef Direcție	Direcția analiză financiară și rapoarte		
	Galina Petrov	Șef Direcție	Direcția contabilitate		
Secția conformitate și metodologie	Olesea Matcovschi	Șef Direcție	Direcția conformitate și PCSB		
Persoanele/ Subdiviziunile vizate	Toate subdiviziunile Băncii				